Č. 9665.

Zaměstnanci veřejní: Poskytnutí výhody podle bodu II B Zásad pro úpravu poměrů zaměstnanců na Slov. z 27. července 1920 jest ziskem in utili ve smyslu § 2 dekretu dvorské komory ze 13. září 1804 a vylučuje nárok na nábytečné podle § 3 cit. dekretu.

(Nález ze dne 11. února 1932 č. 20.456/29.)

Věc: Dr. Bernard W. proti ministerstvu spravedlnosti o stěhovací výlohy.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podle výnosu žal. úřadu z 24. dubna 1926 byl st-l, okresní soudce v Čechách, přeložen k okresnímu soudu v B. na Slov., a bylo mu uděleno systemisované místo okresního soudce VIII. hodn. třídy a funkce přednosty tohoto soudu. Dále povolilo min. sprav. v dohodě s min. vnitra a fin. podle výnosu z 15. června 1926 st-li s účinností ode dne přeložení na Slov. služební požitky 3. stupně VI. hodn. třídy, které mu od 1. května 1926 byly poukázány. Výměrem presidia soudní tabule v Bratislavě z 20. října 1926 byly mu poukázány cestovní výlohy za členy rodiny per 486 K 50 h, a posléze výměrem ze 17. února 1927 náhrada skutečných stěhovacích výloh per 4.866 Kč 90 h.

Podáním ze 7. března 1929 domáhal se st-l toho, aby mu vedle těchto již přiznaných skutečných stěhovacích výloh poskytnuto bylo také nábytečné podle dekretu dvor. komory z 13. září 1804 sb. z. pol. sv. 22 str. 135 ve výši tříměsíčního celkového služebního platu. Žádosti této presidium soudní tabule v Bratislavě nevyhovělo, a podané odvolání bylo nař. rozhodnutím zamítnuto. Svůj výrok žal. úřad odůvodňuje především tím, že výplata nábytečného podle dvor. dekretu z 13. září 1804 st-li nepřísluší, poněvadž přeložením na Slov. získal nejen in honorifico, nýbrž i in utili (§ 2 cit. dekr.). V dalších důvodech nař. rozhodnutí dovozuje, že podle § 3 cit. dekr. cestovným rozumí se jízdné drahou nebo jiným dopravním prostředkem pro zaměstnance a jeho rodinu, takže nelze z předpisu toho vyvozovati nárok na náhradu skutečných výloh za dopravu nábytku vedle nábytečného, a že st-li v daném případě podle »Zásad« usnesení min. rady z 27. července 1920 přiznána byla náhrada skutečných stěhovacích výloh částkou vyšší, než kolik by bylo činilo nábytečné, podle dvor. dekretu z 13. září 1804 a daných poměrů správně vypočtené.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí nss uvážil:

Dekret dvorské komory z 13. září 1804 stanoví v § 2, že úředníkům, kteří byli přeloženi ex officio a získali in utili, zpravidla nemá se dostati žádného odškodného, pouze se dvorské komoře dovoluje, aby za zcela zvláštních poměrů navrhla pro ně výpomoc. Opíraje se o toto ustanovení žal. úřad zamítl nárok st-lův, aby mu vedle přiznané již náhrady skutečných stěhovacích výloh poskytnuto bylo ještě nábytečné ve smyslu § 3 cit. dvor. dekretu, se zřetelem k tomu, že mu v souvislosti s jeho přeložením k okresnímu soudu v B. byly přiznány jako t. zv. Slovenská výhoda služební požitky VI. hodn. třídy 3. plat. stupně, takže získal in

utili, a kromě toho také in honorifico. Stížnost proti tomu namítá, že uvedené vyšší požitky byly přiznány pouze jako t. zv. Slovenská výhoda, tato výhoda však, jak tomu svědčí prý již její označení, není výhodou, tedy »utile« ve smyslu § 2. dvor. dekr. z 13. září 1804, nýbrž odškodněním za újmy, které zaměstnanec utrpí byv přeložen na Slov.

Nss nemohl tomuto názoru přisvědčiti. Výhoda, která byla st-li poskytnuta přiznáním požitků VI/3, spočívá na usnesení vlády z 27. července 1920, jímž stanoveny »Zásady pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Slov.«. Důvodem této úpravy byla snaha, získati dostatek kvalifikovaných sil pro obsazení úřadů na Slov. Cíle toho hledí usnesení to dosáhnouti především tím, že zaměstnancům na Slov. přeloženým poskytuje odškodné jednak ve formě náhrady skutečných stěhovacích výloh (II. D. 1.), jednak ve formě diet (II. D. 2.), a kromě toho jako odškodné za újmy plynoucí z drahotních poměrů tamních zvýšené drahotní přídavky (II. C). Vedle toho poskytuje však cit. usnesení také v bodu II. B. zvláštní výhodu přiznáním mimořádného postupu, která není ekvivalentem ani nějakých effektivních výloh přeložením zaměstnanci způsobených, ani zvýšených nákladů životních, vyvolaných drahotními poměry na Slov., nýbrž skutečným materielním nadlepšením, jež se poskytuje toliko se zřetelem na větší obtížnost a zodpovědnost služební, a má tedy — jak to vyjadřuje také již forma této výhody — stejnou povahu jako normální zvýšení služného.

Vzhledem k této povaze výhody upravené v bodu II. B. »Zásad« není důvodu, proč by ji nebylo pojímati jako »utile« ve smyslu § 2 dvor. dekretu z 13. září 1804. Právem tedy žal. úřad uznal, že st-l — jemuž nesporně z důvodů přeložení na Slov. poskytnut byl ve smyslu bodu II. B. »Zásad« mimořádný postup do požitků VI/3, — přeložením tím získal in utili a nemá proto podle § 2 cit. dvor. dekretu nároku na nábytečné normované v § 3 tohoto dekretu.

Nemá-li však st-l již z tohoto důvodu vůbec nároku na nábytečné, a stačí-li tedy tento důvod o sobě, aby nař. rozhodnutí podepřel, pak netřeba se zabývati ostatními vývody nař. rozhodnutí a dalšími stižními námitkami, a sluší stížnost zamítnouti.

Č. 9666.

Zaměstnanci veřejní: Státní zaměstnanec, který vystoupil ze služby, nemá nároku na vrácení pensijních příspěvků zaplacených za dobu služby.

(Nález ze dne 11. února 1932 č. 2045.)

Věc: Dr. Jaroslav P. v J. proti ministerstvu spravedlnosti o vrácení pensijních příspěvků z důvodů resignace.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výnosem presidia vrchního soudu v Praze z 22. března 1929 byla přijata resignace st-lova na místo askultanta u krajského